

peget på den almindelige økonomiske interesse, det har, at udnyttelsen af arbejdstiden på fabrikker og værksteder om lørdagen ikke begrænses gennem *forsømmelser, som forårsages af butikkeres tidlige lukning*. Jeg vil gerne fremhæve, at regeringen tillægger begge disse synspunkter betydelig vægt. Imidlertid fremgår det af betænkningen, at ca. halvdelen af udvalgets medlemmer uanset de fremhævede vigtige modbetragtninger har udtalt sig for, at de midlertidigt gældende butikslukketider bør forlænges uændret endnu et år fra den 1. april 1949 at regne, således at den kommende varige lukkelov først skulle træde i kraft den 1. april 1950. Såvel købmændene som handelsmedhjælperne har stærkt udtalt sig imod at foretage en ændring på nærværende tidspunkt. I særdeleshed weekend-spørgsmålet har givet anledning til tvivl. På den ene side må man se med sympati på *købmændenes og butiksmedhjælpernes ønsker om en større samlet fritid* ved arbejdsugens slutning, som bankfunktionærerne og adskillige kontormedhjælpere har det. På den anden side må man overveje, om de økonomiske forhold i vort samfund efter omstændighederne gør dette betænkeligt.

Fra købmændsside er det til underbyggelse af ønsket om behandling af de nuværende lukketider særligt fremhævet, at de handlende stadig har *vanskelighed ved at skaffe tilstrækkeligt personale*, og at den endnu på en række områder herskende *vareknaphed* ligeledes vanskeliggør gennemførelsen af forlængede åbningstider. Jeg kan også nævne, at to af udvalgets medlemmer helt har afholdt sig fra at stemme om det vigtigste af lovens spørgsmål, weekend-lukningen, med den begrundelse, at forholdene stadig er så uklare, at de ikke ar ser det for muligt nu at tage endelig stilling til lukketiden om lørdagen i en varig lukkelov, som måske først vil blive gennemført i 1950. Der er således meget, der taler for, at *forholdene endnu ikke er normaliserede* i en sådan grad, at det vil være rigtigt at ophæve den midlertidige lovs bestemmelser i indeværende år.“

Lovforslaget underkastedes i folketinget en indgående 1. behandling og henvistes derefter til et udvalg, hvis *flertal* (S og KF) kom til det resultat, at *tidspunktet ikke er inde til en endelig revision af lukkeloven*, „men mener, at så længe der på så vigtige områder som f. eks. kød- og flæskforsyningen ikke er tilstrækkelige mængder tilstede til hjemmemarkedets forsyning, vil det være forhastet allerede nu at tage stilling til en permanent lukkelov“. Flertallet indstillede derfor, at den midlertidige lukkelov forlængedes indtil udgangen af marts måned 1950 med den foran nævnte ændring, som også de øvrige partier kunne tiltræde, omend retsforbundet havde ønsket, at chocolate og sukkervarer m. v. som af den pågældende branche foreslået skulle kunne sælges til kl. 22.